

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 205/2023-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **BPT LEASING, a. s.**, Drieňová 34, Bratislava, IČO 31 357 814, zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom Rožňavská 2, Bratislava, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 28 Cb 23/2012 a sp. zn. 36 Cb 139/2013 a proti postupu Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob 111/2016, sp. zn. 16 Cob 93/2018 a sp. zn. 16 Cob 119/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 26. apríla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trenčín (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. sp. zn. 36 Cb 139/2013 bez zbytočných prietahov a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 12 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že žalobou z 23. marca 2012 sa sťažovateľ ako lízingový prenajímateľ na okresnom súde domáhal od žalovaného vydania veci, a to špecifikovaného motorového vozidla a prípojného vozidla. Okresný súd jeho návrhu vyhovel a rozsudkom č. k. 28 Cb 23/2012-40 z 25. júna 2013 zaviazal žalovaného vydať sťažovateľovi predmetné vozidlá a nahradiť mu trovy konania.

3. Na základe predmetného rozsudku, ktorý nadobudol právoplatnosť 20. augusta 2013, podal sťažovateľ 2. októbra 2013 návrh na vykonanie exekúcie, a toto konanie bolo okresným súdom vedené pod sp. zn. 62 Er 1158/2013.
4. Návrhom z 24. októbra 2013 sa žalovaný domáhal na okresnom súde obnovy konania podľa vtedy platného § 228 Občianskeho súdneho poriadku. Svoj návrh odôvodnil tým, že sa počas doručovania rozsudku nachádzal v [REDAKOVANÉ] a nebol mu teda riadne doručený. Žalovaný zároveň navrhol odklad exekúcie do právoplatného skončenia konania o obnove konania. Okresný súd uznesením z 29. apríla 2014 odklad exekúcie povolil.
5. V konaní o obnove konania vedenom pod sp. zn. 36 Cb 139/2013 súd uskutočnil pojednávanie 6. novembra 2015 a následne uznesením z 31. mája 2016 rozhodol o neprípustení vstupu manželky žalovaného do konania, proti ktorému sa žalovaný odvolal. Krajský súd uznesením č. k. 8 Cob 111/2016-78 z 29. marca 2017 uznesenie okresného súdu o neprípustení potvrdil. Dňa 18. mája 2017 oznámila manželka žalovaného vstup do konania ako intervenient. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 11. mája 2018 a následne 8. júna 2018, na ktorom súd rozsudkom č. k. 36 Cb 139/2013-114 návrh na obnovu konania zamietol.
6. Proti predmetnému rozsudku sa žalovaný bránil podaním odvolania, na základe ktorého krajský súd uznesením č. k. 16 Cob 93/2018-170 z 29. novembra 2018 prvoinštančný rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že súd nekonal s manželkou žalovaného, ktorá oznámila vstup do konania ako intervenient.
7. Okresný súd po vrátení veci uznesením z 22. júla 2019 rozhodol o neprípustnosti vstupu manželky žalovaného ako intervenienta do konania a následne na pojednávaní konanom 13. septembra 2019 rozsudkom č. k. 36 Cb 139/2013-192 zamietol návrh na obnovu konania.
8. Krajský súd, rozhodujúc na základe odvolania žalovaného, rozsudkom č. k. 16 Cob 119/2019-224 zo 14. apríla 2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý nadobudol právoplatnosť 7. novembra 2021.
9. Následne súd uznesením z 22. marca 2022 vydaným vyšším súdnym úradníkom rozhodol o výške trov konania, proti ktorému obe strany konania podali sťažnosť. Žalovaný vzal svoju sťažnosť späť a o sťažnosti sťažovateľa nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.
10. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že uznesenie z 22. marca 2022 nadobudlo právoplatnosť 11. októbra 2022 v spojení s uznesením zo 6. októbra 2022 vydaným konajúcim sudcom, ktorým bolo konanie o sťažnosti žalovaného (v konaní vystupoval na strane žalobcu, pozn.) zastavené a sťažnosť sťažovateľa bola zamietnutá.

II.

Argumentácia sťažovateľa

11. Proti postupu všeobecných súdov v napadnutých konaniach podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:
 - a) okresný súd a krajský súd nerozhodli v napadnutých konaniach bez zbytočných prietahov a v primeranej lehote, pričom sťažovateľ vymedzuje konkrétne obdobia nečinnosti okresného súdu, ako aj krajského súdu. Zdôrazňuje, že jednoduché konanie o povolení obnovy konania trvalo 8 rokov a v dôsledku tej skutočnosti, že okresný súd povolil aj odklad exekúcie, reálne sa domohol

svojho práva na plnenie, ktoré mu súd priznal rozsudkom z 25. júna 2013, až po skoro 10 rokoch, keď mu žalovaný vrátil predmetné vozidlá ako opotrebované vraky, čím týmto zneužívaním práva získal žalovaný neoprávnený majetkový prospech, pri ktorom mu súd oddiaľovaním konečného rozhodnutia „poskytol dokonalú a dôkladnú ochranu“;

b) rozhodovanie súdu v otázke výšky trov konania prebieha už viac ako rok a konanie tak ani po 9,5 roku nie je definitívne skončené;

c) v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), pričom ale neuvádza konkrétne rozhodnutia, žiada zahrnúť do celkovej doby konania všetky jeho štádiá, t. j. aj konanie o návrhu na vydanie veci, ktoré považuje za vecne späté s konaním na obnovu konania;

d) svojím správaním k vzniku prietáhov nijako neprispel, konanie nemaril, nezdržoval, všetky povinnosti si riadne plnil;

e) s poukazom na rozhodnutie ESLP vo veci Apicella proti Taliansku žiada priznať primerané finančné zadosťučinenie 12 000 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní o vydanie veci a v konaní o obnove konania, ktoré nie je do dňa podania ústavnej sťažnosti ako celok právoplatne skončené, keďže nie je rozhodnuté o otázke náhrady trov konania. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv aj postupom krajského súdu v súvisiacich odvolacích konaniach.

13. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ako možno z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyvodit', zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený súd právoplatne rozhodol pred podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu označeného práva nečinnosťou tohto orgánu nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

15. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02,

IV. ÚS 637/2013, II. ÚS 445/2016, II. ÚS 751/2017, IV. ÚS 632/2018). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

16. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

17. Ako vyplýva z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti, napadnuté konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 28 Cb 23/2012 bolo právoplatne skončené 20. augusta 2013 a konanie vedené pod sp. zn. 36 Cb 139/2013 sa právoplatne skončilo vydaním rozsudku krajského súdu č. k. 16 Cob 119/2019-224 zo 14. apríla 2021, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 7. novembra 2021. Rovnako tak boli skončené aj jednotlivé odvolacie konania vedené krajským súdom pod sp. zn. 8 Cob 111/2016, a to vydaním uznesenia z 29. marca 2017, resp. pod sp. zn. 16 Cob 93/2018, a to vydaním uznesenia z 29. novembra 2018.

18. Ústavná sťažnosť namietajúca postup okresného súdu a postup krajského súdu v napadnutých konaniach bola ústavnému súdu doručená 26. apríla 2022, teda zjavne po tom, ako okresný súd, ako aj odvolací krajský súd vo veciach sťažovateľa právoplatne meritórne rozhodli. Z uvedeného zistenia vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti sťažovateľom bola jeho právna neistota v súvislosti s rozhodovaním v merite veci, pokiaľ ide o konanie o vydanie veci a rovnako tak pokiaľ ide o konanie o obnovu konania, už nepochybné odstránená. Toto konštatovanie je súladné s konštantnou a jednoznačnou judikatúrou ústavného súdu, v zmysle ktorej opodstatnená je ústavná sťažnosť na prietahy v konaní pred súdom adresovaná ústavnému súdu len potiaľ, pokiaľ sťažovateľ nedisponuje právoplatným a doručeným rozhodnutím vzídeným z konania, ktorého sa namietané prietahy týkajú (z novších rozhodnutí pozri II. ÚS 116/2019, IV. ÚS 152/2019, II. ÚS 188/2020, IV. ÚS 383/2020). Ústavný súd nemá dôvod sa od tejto rokmi potvrdzovanej judikatúry ústavného súdu odkloniť.

19. Sťažovateľ teda podal ústavnú sťažnosť po tom, ako bolo konanie v merite veci v oboch napadnutých konaniach právoplatne skončené, pričom ale v ústavnej sťažnosti zároveň uplatnil argumentáciu o nesprávnom postupe krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ nekonal v záujme efektívnej ochrany svojich práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých obsahom je primárne a materiálne odstránenie stavu právnej neistoty, ktoré nastane

právoplatnosťou rozhodnutia súdu (m. m. IV. ÚS 419/2020). Materiálna kompenzácia porušeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je len sekundárnym, nie primárnym dôsledkom jeho porušenia a jej priznanie je viazané navyše na vyslovenie jeho porušenia za súčasného skutkového zistenia o pretrvávajúcom stave právnej neistoty v dôsledku neskončeného sporu (IV. ÚS 617/2021). Sťažovateľ sa nebránil ústavnou sťažnosťou, v ktorej by namietal porušenie jeho v bode 1 uvedených práv v snahe doceliť čo najskoršie rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom opravnom prostriedku proti rozsudku okresného súdu, t. j. v čase trvania, podľa jeho názoru nesprávneho procesného postupu krajského súdu. Sťažovateľ využil možnosť podania ústavnej sťažnosti až po tom, ako krajský súd vo veci meritórne rozhodol. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ nekonal v snahe svoje práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ochrániť, ale jeho postup nasvedčuje využitiu celkovej dĺžky napadnutého konania okresného súdu a krajského súdu v záujme dosiahnuť priznanie čo najvyššej materiálnej kompenzácie.

20. Tento skutkový stav bol preto so zreteľom na obsah ústavnej sťažnosti, ako aj s prihliadnutím na zmysel a účel ustanovenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov základom pre vyhodnotenie ústavného súdu, že v konkrétnom prípade sťažovateľa prichádza do úvahy v rámci predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti výlučne posúdenie postupu okresného súdu pri rozhodovaní o výške trov konania, čím zároveň vymedzil predmet svojho prieskumu.

21. Vo vzťahu k sťažovateľom uvádzaným prietahom v napadnutom konaní v časti rozhodovania o náhrade trov konania a ich výške ústavný súd uvádza, že v zmysle judikatúry ESLP čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky fázy súdneho konania smerujúceho k urovnaniu sporu o občianskom práve alebo záväzku skončili v primeranej lehote, a to vrátane fáz nasledujúcich po rozhodnutí v merite veci (napr. rozsudok ESLP vo veci Hornsby v. Grécko z 19. 3. 1997, sťažnosť č. 18357/91).

22. Zo samotnej ústavnej sťažnosti, ako aj zistení ústavného súdu v súčinnosti s okresným súdom vyplýva, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 36 Cb 139/2013 rozhodol o nároku na náhradu trov konania v rámci rozhodnutia vo veci samej tak, že sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. Predmetný rozsudok z 13. septembra 2019 bol odvolacím súdom potvrdený a sťažovateľovi bol priznaný aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

23. O výške náhrady trov konania rozhodol okresný súd konajúci vyšším súdnym úradníkom uznesením č. k. 36 Cb 139/2013-251 z 22. marca 2022, proti ktorému podali obe strany konania sťažnosť. Žalovaný vzal svoju sťažnosť späť a o sťažnosti sťažovateľa nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté. V čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti však už okresný súd konajúci sudcom o podaných sťažnostiach rozhodol, a to uznesením zo 6. októbra 2022 tak, že konanie o sťažnosti žalovaného zastavil a sťažnosť sťažovateľa zamietol; predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. októbra 2022.

24. Ústavný súd v tomto bode poukazuje na svoju konštantnú judikatúru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02), z ktorej vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Pojem zbytočné prietahy obsiahnutý v čl. 48 ods. 2

ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach judikoval, že ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01, II. ÚS 600/2017, III. ÚS 638/2017). Ústavný súd už tiež vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť s'ťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

25. Po preskúmaní postupu okresného súdu ústavný súd konštatuje, že od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (7. novembra 2021, pozn.) do rozhodnutia okresného súdu o výške náhrady trov konania (22. marca 2022, pozn.) ubehli 4 mesiace, pričom následne trvalo okresnému súdu ešte ďalších takmer 7 mesiacov, kým právoplatne rozhodol o podaných s'ťažnostiach (11. októbra 2022).

26. Uvedený procesný postup súdu v súvislosti s rozhodovaním o výške trov konania síce nemožno považovať za optimálny a v jeho dôsledku vznikol určitý priet'ah v konaní, avšak tento priet'ah, zohľadňujúc tiež povahu veci, o ktorej okresný súd rozhoduje (náhrada trov konania, pozn.), nedosahuje takú ústavnoprávne relevantnú intenzitu, ktorá by ústavnému súdu umožňovala po prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie dospieť k záveru o porušení označených práv s'ťažovateľa. Ako už totiž bolo uvedené, nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, a ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

27. S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou v okolnostiach danej veci preto neprichádza do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach po prípadnom prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva s'ťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. K už uvedenému ústavný súd dodáva, že ďalším dôvodom odmietnutia ústavnej s'ťažnosti je aj jej oneskorenosť, keďže konanie v s'ťažovateľových veciach právoplatne skončilo 20. augusta 2013 (konanie o vydanie veci vedené pod sp. zn. 28 Cb 23/2012), resp. 7. novembra 2021 (konanie o obnove konania vedené pod sp. zn. 36 Cb 139/2013), teda *prima facie* pred podaním ústavnej s'ťažnosti. Z tohto dôvodu ústavnú s'ťažnosť odmietol aj podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene pre nedodržanie dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej s'ťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde, ktoré sa nesporne vzťahuje aj na konania o namietaní porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa

čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 28/2020, I. ÚS 191/2022, I. ÚS 261/2022, I. ÚS 443/2022).

29. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 5. apríla 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu